

O čom sú tieto stretnutia? O škole života, o učení sa životu a prosperite duše, o hľadaní pokladov ducha v nás samých, o komunikácii medzi ľuďmi rozmanitých názorov a skúseností, o pochopení princípov ľudskej komunity aj seba samého, o vytváraní krajšieho sveta v sebe aj okolo seba, o všeludskom pochopení sa, porozumení, zjednotení sa, spolupráci, o celovesmírnom mieri v nás samých, o priateľstve aj úprimnosti, o odvahe aj súcitnosti, o hľadaní lásky aj pravdy. Ale keď si odmyslíme všetky vysoké ciele, prinajmenšom sú pokusom o zmysluplné využitie voľného času. :-)

A ty chceš toto všetko ľudí naučiť?

Ja nie, každý človek má vlastné svedomie (alebo si to nazvite anjel strážny) a tým sa treba nechať viesť. Ja len chcem vytvoriť prostredie, ktoré na tejto ceste za vlastným hlasom svedomia nekladie človeku prekážky a nemýli ho. Rastlinka potrebuje mať dobrú pôdu, ináč nevyrastie, ale vyrásť už musí sama.

A nemal by človek hľadať radšej sám?

Izolovať človeka od ľudskej komunity? Sme súčasťou spoločnosti, predmety, ktoré denne používame, vyrobilo mnoho ľudí, no my si to neuvedomujeme. Len v naplnených a harmonických súladných vzťahoch môže ľudská duša prosperovať po každej stránke.

Aké sú naplnené vzťahy?

Rovnoprávne, keď sa nikto nevyvyšuje, ale ani neponižuje. Keď sa ľudia rešpektujú vo svojej úprimnosti, pokiaľ tá úprimnosť neobmedzuje iných ľudí. Keď sa vedia skôr pochopiť, než odsúdiť, keď sa navzájom do ničoho nenútia a rešpektujú si slobodu, keď si navzájom prajú a nezávidia si, keď sa nechcú jeden nad druhého vyťahovať, ale skôr si pomáhať. Naplnené vzťahy sú tie, kde funguje rovnováha prijímania a dávania.

A toto stačí, aby ľudia v sebe objavili poklady ducha?

Nie, toto je pôda, ktorú treba obsiať túžbou a túžbu transformovať smerom k vnútornej premene.

Skús to rozvinúť.

Základom cesty je túžba, ktorá vyviera z pocitu nedostatku. Nasleduj svoj smäd. Uvedomiť si svoju chudobu, svoje nedostatky a uveriť, že nemusím zostať chudobný, ale môžem byť bohatý. Uveriť, že som sa nenarodil preto, aby som sa trápil, aby som bol piate koleso u voza, ako sa nás snaží presvedčiť naše okolie. Ale narodili sme sa preto, aby sme boli dôležití, jedineční, krásni svojou inakosťou, milovaní a obľúbení, bohatí vo svojom vnútri a silní v tom, čo dokážeme. Ak uveríme v takéhoto dokonalého človeka, dokonalého seba, objavíme v sebe túžbu byť bohatým. Tá túžba je v každom človeku, len je prekrytá našou nevierou.

Ako túto túžbu môžeme transformovať?

Pochopením, že čo by som aj získal všetky poklady zeme, nikdy by som nebol dosť bohatý, aby táto túžba bola naplnená. Pochopením, že skutočne bohatý nie je ten, kto má veľa, ale ten, komu nič nechýba. A skutočne mocný neovláda iných, ale ovláda seba.

A to je duchovná cesta?

Áno, ak máme čo i len maličkú túžbu pochopiť, kto a čo sme a aké poklady sú ukryté v nás samých, sme na duchovnej ceste.

A my nevieme, kto sme? Kto vlastne sme?

Veru nevieme. Sme večné, dokonalé duchy, šťastné, múdre, krásne, pochádzajúce z lásky a žijúce medzi sebou v láske, teraz dočasne uväznené v tele, aby sme mali možnosť hľadať a nachádzať seba samého.

Odkiaľ to vieš?

Snívalo sa mi... ;-)

Prečo tomu veríš?

Lebo to dokonale vysvetľuje fungovanie sveta, existenciu náboženstiev, silu lásky, existenciu ľudských túžob po bohatstve a moci, ktoré už narobili vo svete tak veľa zla...

Odkiaľ pochádza zlo?

Zlo vzniká, keď ľudia v zaslepenosti hľadajú naplnenie svojich túžob tam, kde nemôžu nájsť.

Ktoré náboženstvo je správne?

Každé náboženstvo o sebe tvrdí, že je cestou k Bohu alebo k sebapoznaniu. A to treba preskúmať, ak neklame, tak je každé náboženstvo správne.

Správne náboženstvo je cestou vnútornej premeny človeka k sebe samému a k Bohu. Nesprávne náboženstvo je slepé mechanické dodržiavanie zvykov, obradov, pochlebovačnosť Bohu, strach z Boha, neznášanlivosť, diktovanie, ...

Existuje veľa duchovných ciest a spoločenstiev, ty chceš vymýšľať ďalšie?

Všetci, ktorí hľadajú pravdu a nepošliapávajú ju, sú mojimi priateľmi a spolupracovníkmi. Ale väčšina dnešných spoločenstiev je z môjho pohľadu diktátorského charakteru. Treba sa v nich podriaďovať autorite nejakých dogiem alebo autorite vodcu. To brzdí slobodu hľadania.

Preto som vymyslel stretnutia, na ktorých sa netreba podriaďovať ničomu a nikomu, jedine komunikácii.

Čo znamená podriaďovať sa komunikácii?

Byť sám sebou, ale dopriať aj inému byť sám sebou. Chcieť byť pochopený, ale snažiť sa aj pochopiť iných. Chcieť byť prijatý, ale prijať

aj iných. Chcieť byť obdarovaný, ale obdarovávať aj iných. Chcieť byť slobodný, ale nezneslobodňovať ani iných.

Načo je to dobré?

Správna komunikácia vytvára medziľudskú komunitu. Komunita, to je vlastne ľudstvo v stave budúceho celosvetového a celobytoštného mieru. A zároveň je to návrat k tomu, čím skutočne sme. Tak komunikácia smeruje ľudí k prebudeniu, duchovnému osvieteniu.

Určite smeruje? Nebrzdí skôr?

Nesprávna komunikácia ľudí brzdí, správna urýchľuje. Pokiaľ je v komunikácii túžba vyvýšiť sa, treba ju nahradiť túžbou byť pochopený. Pokiaľ je túžba diktovať, treba ju nahradiť túžbou svedčiť. Strach odblokovať prijatím, hnev pochopením. Komunikácia je proces, nie ľahký, je to práca na sebe, je to hľadanie v sebe cez vzťahy. Učíme sa tomu.

Ako môžeme nehľadať a nájsť?

Nečinením, nechať, nech to ono SAMO (BOH) žije v nás. Nezasahovať do prirodzeného chodu vecí (pokiaľ tá prirodzenosť nie je úplne zvrátená). Robiť to, čo ma baví, pochopiť aj to, čo ma nebaví, nedať sa oklamať v tom, čím sme, čím sa stávame, čo nás naplní. Stať sa bdelym a pravdivým pozorovateľom Života a seba samého, ktorý neprekrucuje skutočnosť podľa svojich skreslených túžob. Tá úcta k pravde nás potom osvieti, lebo len úctou k pravde môžeme sa dopátrať pravdy.